

Olivia

Juli 2007

Mijn kleine jongen. Hij ziet er daar zo eenzaam uit. Hij heeft weer een pak aan, voor het eerst sinds hij school achter zich liet, en al is dat twee jaar geleden, het voelt aan als vijf minuten. Het lijkt wel gisteren dat ik hem voor het allereerst naar school bracht, met zijn handen verdwenen in de mouwen van een trui die ik op de groei had gekocht. Dat jongetje schemert nog altijd door in zijn gezicht, want dat is hetzelfde gebleven. Ja, natuurlijk is hij veranderd, maar de nieuwe gezichten hebben zich laag voor laag op dat oorspronkelijke gezicht vastgezet, en ik zie alleen dat ene maar – de huid egaal en perfect, een paar sproetjes op zijn neus, en met een volkomen open oogopslag.

Nu valt er niets van zijn gezicht af te lezen en lijkt het zonder emotie, al laat ik me niet beetnemen. Ik ben de enige die weet hoe hij vanbinnen siddert, want dat voel ik ook. Bloed van mijn bloed. Tot een baby een maand of zes oud is, beseft hij nog niet dat hij iemand is die niet een geheel vormt met zijn moeder, en daarom begint dan pas de verlatingsangst toe te slaan. Tot dat moment denkt hij dat ze één zijn. Uiteindelijk snapt de baby het wel, maar voor de moeder gaat het nooit meer over. Jij en je kind zijn één, voor eens en altijd. Je voelt elke klap, elke gemene opmerking, elk liefdesverdriet.

‘De rechtbank. Gaat u allen staan, alstublieft.’

De bons tegen de deur die aangeeft dat de rechter eraan komt, maakt Daniel aan het schrikken en hij kijkt instinctief naar mij

om hulp. Ik probeer te glimlachen, maar mijn lippen weigeren zich in de juiste stand te plooiën. Zijn ogen gaan hoopvol over de publieke tribune, al weet hij dat Tony er niet tussen zit; die kan het niet aan. Ik kan het ook niet aan, maar ik ben er wel. Het is alleen maar de nieuwste ervaring uit een leven vol dingen die ik niet aankon maar desondanks deed – vijf keer per nacht opstaan om hem de borst te geven of te troosten zodat hij ophield met huilen, eindeloze zondagochtenden in de ijskoude regen langs de lijn staan om naar zijn rugbywedstrijden te kijken, hem het hele land door rijden voor zijn pianorecitals. De hele nacht naast hem zitten toen hij voor het eerst dronken thuiskwam, bang dat hij zou stikken in zijn eigen braaksel. Alles wat ik heb gedaan om hem te beschermen, om dingen weer goed te maken. Dit is wat wij moeders doen. Ik moet mezelf daaraan herinneren, wat er ook gebeurt, wat ik ook heb gedaan. Het ging nooit om mezelf. Het was voor Daniel.

De rechter komt zwierig binnen als een karikatuur met een rafelige pruik en hoogrode wangen, terwijl de jury hem vol verwachting aankijkt. Ze zijn nerveus en vol ontzag; het is waarschijnlijk de eerste keer dat de meesten van hen in een rechtszaal zijn, laat staan als een cruciaal onderdeel van het proces. Sommigen kijken even snel naar Daniel, maar hun blik blijft niet op hem rusten. Waarom kijken ze dan zo vlug weg? Walging? Angst? Wat weten ze nou helemaal van hem, en waarvan hij verdacht wordt?

Ik leun naar voren en laat mijn armen op de reling rusten. Ik zal hier iedere dag zijn, tot het voorbij is. Ik kan me alleen maar instellen op een goede afloop waarin hij vrijgesproken wordt, de getuigen ongeloofwaardig verklaard en het... 'slachtoffer' toegeeft dat ze gelogen heeft. Dan nemen we een taxi terug naar huis en zal ik hem in bed stoppen zodat hij kan gaan slapen en zijn lichaam en geest zich kunnen gaan herstellen.

Bij het alternatief kan ik me niet neerleggen. Ik huiver bij

het idee alleen al. Zoals voor de meeste mensen is de gevangenis ook voor mij een abstract idee; ik ben er op zijn hoogst wel eens langsgereden, waarbij ik me de gevangenen erbinnen voorstelde als een apart ras: criminelen, geen gewone mensen. Ver verwijderd van mij en mijn leven, iets waarmee ik nooit in aanraking zou komen of over na zou moeten denken. Nou, dat is voorbij. Wanneer je andere moeders als vriendinnen hebt, verschuiven de gesprekken door de jaren heen. Eerst ging het over slapeloze nachten en luiers, eerste woordjes en zindelijk worden; dan over scholen, vriendschapsdrama's, puberperikelen. Kortgeleden was het drugs, seks en alcohol. Ik dacht dat dat de laatste problemen waren waarover we ons moesten buigen voor ik een nieuw soort relatie met mijn zoons zou kunnen vormen, een volwassen relatie. Ik stelde me voor dat ze me dan mee uit lunchen zouden nemen, me advies zouden vragen over woninginrichting, me weer zouden omhelzen zoals ze deden toen ze klein waren, maar deze keer zouden zij mij een veilig gevoel geven, in plaats van omgekeerd. In geen duizend jaar had ik me kunnen voorstellen dat ik hier zou zitten, in dit onbekende landschap waar geen van mijn vriendinnen me kon of wilde vergezellen. Ik zou zo met ze willen ruilen.

De rechter gaat zitten, gevolgd door de anderen in de zaal behalve de openbaar aanklager, die zich tot de jury wendt voor zijn openingsrede. En zo begint het: mijn kleine jongen staat terecht voor verkrachting.

Ellen

September 2017

Sasha is er nog niet wanneer ik thuiskom van de studio, dus zet ik keihard de cd met Olivia's uitvoering van 'Dido's Lament' van Purcell op. Natuurlijk heb ik alles wat ze ooit heeft opgenomen gedownload, maar dit is absoluut mijn favoriet, zachter en intiemer dan sommige van de theatrale aria's. Het was het eerste stuk dat ik haar live hoorde zingen en ergens voelt het goed om de cd in mijn oude stereo-installatie te schuiven. Ik heb hem vandaag ook in de uitzending gedraaid, al was ik even bang dat Sasha het zou horen, maar ik slikte mijn twijfels snel in. Ze was op haar werk en er is geen denken aan dat ze op haar kantoor Simply Classical opzetten. Ik neem niet aan dat een van haar collega's ook maar heeft gehoord van dat piepkleine digitale radiostation, tenzij zij het erover heeft gehad, en dat denk ik niet. Ze praat er met mij al nauwelijks over – een stil teken dat ze mijn werk maar niks vindt omdat het haar te veel aan de familie Monkton doet denken. Klassieke muziek was hun wereld en ze wilde er geen noot van horen, net zomin als van andere dingen die haar aan hen deden denken sinds de dag dat ze daar uit huis ging.

Voor mij lag het anders. Ik hield er net zoveel van als dat zij het haatte. Mijn ouders hadden nooit zoveel met muziek gehad. Mijn moeder luisterde soms in de keuken naar Radio 2 en ze hadden een paar cd's in een stoffig rekje in de woonkamer, waaruit er eentje werd gedraaid als ze vrienden op bezoek had-

den, maar dat was het dan wel. Natuurlijk was ik net zo'n fan geweest van de popgroepen waar alle meisjes gek op waren, en plakte ik posters met kneedlijm op mijn muren; ik ging zelfs een paar keer met Karina naar een optreden, maar echt diep ging het niet. Pas tijdens dat eerste klassieke concert, in het donker naast Daniel, terwijl Olivia's stem over en door me heen stroomde, begreep ik met bonkend hart en tranen in mijn ogen wat muziek kon zijn.

Ik ga op de bank liggen om lekker te ontspannen met de muziek, maar ik houd mijn hand op de afstandsbediening, met één oor luisterend of ik Sasha's sleutel in het slot hoor. Vorige week vrijdag, toen ik haar niet had verwacht omdat ik dacht dat ze meteen na werk uit zou gaan, kwam ze rond zevenen slechtgehumeurd binnen terwijl ik naar Olivia luisterde. Hoewel ze niets zei over de muziek voelde ik haar ongenoegen dat ze als geluidsgolven uitstraalde, onzichtbaar maar onmiskenbaar. Ik zette de cd meteen uit en probeerde met haar te praten. Ze liep stampend naar haar kamer en zei dat ze moe was. Er was beslist iets met haar aan de hand, maar ik ben er nooit precies achter gekomen wat het was. Deze vrijdag is het niet Sasha's sleutel die me verstoort, maar de zoemer van de bel. Als een marionet spring ik overeind, zet de muziek af en loop het halletje in.

'Jackson,' klinkt het kortaf door de intercom. Geen hallo, hoe gaat het. Dat is ook niets voor Jackson, zo'n normale begroeting die het sociale verkeer wat soepeler maakt. Ik zucht, druk op de knop en wacht tot ik zijn stappen boven hoor aankomen voor ik de deur opendoe.

'Is ze hier?' vraagt hij en hij dringt zich langs me heen naar de woonkamer.

'Nee, ze is nog niet terug van kantoor. Wist ze dat je kwam?' vraag ik koeltjes om zijn botheid te imiteren.

'Blijkbaar niet,' zegt hij en hij laat zich met de benen wijd op de bank vallen. 'Ik kwam haar ophalen van haar werk... als

verrassing.' Het siert hem dat hij dat laatste beschaamd zegt. We weten allebei dat hij haar in de gaten houdt. 'Maar ze was er de hele middag al niet. De receptioniste zei dat ze in de middagpauze naar buiten is gegaan, maar niet terugkwam en haar mobiel springt direct op voicemail. Als ze hier niet is, waar is ze dan?'

'Hoe moet ik dat weten? Ik ben haar moeder niet.' Ik doe mijn best om op gekrenkte, koele toon te blijven praten, maar ergens diep in me komt een spoor van ongerustheid op. Waar is ze?

'Het lijkt er anders wel op,' zegt hij. 'Beste vriendinnen toch? Ze vertelt je toch altijd alles?'

Een stemmetje in mijn hoofd vraagt zich af of dat zo is, maar ik wil dat het zo is, en dus knik ik.

'Ja, alles, dus wat je ook mag denken, het is niet waar. Ze heeft geen afspraakje met iemand anders, Jackson. Echt niet. Ze houdt van je.' Dat laatste klinkt zelfs mij wat zwak in de oren. Zeker weet ik het niet. En de rest is misschien ook niet helemaal waar. Na twaalf jaar vriendschap zou je elkaar toch zonder woorden moeten begrijpen. We hoeven niet meer alles uit te spellen, wat we doen of hoe we ons voelen. Dat weet je gewoon. En meestal weet ik dat ook wel, maar de afgelopen week, sinds ze in die vreemde chagrijnige bui thuiskwam, is Sasha nogal afstandelijk geweest en kapt ze elke poging tot een praatje af. Jackson zakt een beetje in nu hij snapt dat ik echt niet weet waar ze is, en ik ga op een stoelleuning zitten.

'Wat heeft ze de laatste tijd toch, Ellen?' Die stoere toon is verdwenen en verrast besef ik hoeveel hij om haar geeft. 'Ik bedoel, ze kan soms als een blad aan een boom omslaan, maar dit is anders. Het is niet de eerste keer dat ze tegenwoordig ijskoud tegen me liegt.'

'Hoe bedoel je?' vraag ik, en hoewel ik me ongemakkelijk voel zo over haar te praten, wil ik ook graag weten hoe het zit.

Waarover heeft ze dan tegen hem gelogen?

‘O, ik weet niet... Ergens niet komen opdagen waar we hadden afgesproken, of heel... ontwijkend zijn. Zo gesloten.’

‘Maar dat was ze altijd al een beetje.’ Het is waar. Ze deed graag heel mysterieus, zelfs toen we tieners waren en we weinig hadden om mysterieus over te doen. ‘Zo is ze nu eenmaal. Dat wil nog niet zeggen dat ze...’

‘Dat ze vreemdgaat? O, doe toch niet zo naïef, Ellen. Ze is niet perfect, hoor. Ze heeft haar fouten, net als wij allemaal. Misschien wel meer.’

‘Weet ik,’ zeg ik geprikkeld. ‘Dat heb ik ook nooit gezegd.’

‘Nee, je hebt het nooit gezegd,’ zegt hij scherp. ‘Maar iedereen kan het zien, wat je van haar denkt en hoe dol je op haar bent.’

‘Ze is mijn beste vriendin!’ Ik voel mijn wangen warm worden. ‘En wat bedoel je daarmee, “iedereen kan het zien”? Wie is iedereen?’

‘Ach, laat ook maar.’ Humeurig plukt Jackson aan een los draadje van zijn jeans.

‘Kijk, hier is ze niet en ik heb geen idee wanneer ze thuis komt,’ zeg ik zo resoluut als ik kan, terwijl ik opsta en naar de deur loop. Ik wil hem hier niet meer hebben, met al zijn beschuldigingen en zijn insinuaties. ‘Als ze terug is zal ik zeggen dat je er was, oké?’

‘Ik denk dat ik liever blijf wachten,’ zegt hij en hij haalt een pakje sigaretten en een aansteker tevoorschijn. ‘Vroeg of laat moet ze toch terugkomen.’

Mijn gevoel vertelt me zwijgend in te stemmen, maar ik dwing mezelf ertegenin te gaan. ‘Liever niet. En je kunt ook niet roken binnen.’

Hij zucht dramatisch en doet zijn sigaretten weer in zijn zak. ‘Best, dan ga ik wel. Als je maar zorgt dat ze me belt zodra ze terug is.’

‘Ik zal zeggen dat je hier was, Jackson. Het is haar zaak of ze je belt of niet.’

Nadat hij weer weg is, ga ik naar de keuken waar mijn telefoon aan de oplader ligt en ik bel Sasha. Haar voicemail springt meteen aan. Ik luister naar haar begroetingstekst alsof hij een verborgen aanwijzing bevat. ‘Hoi, dit is Sasha’s voicemail. Ik ben er niet, maar spreek een bericht in na de piep.’ Je kunt horen dat ze het met een glimlach insprak.

‘Hé, met mij. Jackson was net hier om te klagen dat je niet op je werk was vanmiddag. Waar ben je? Bel je me even terug?’

Ik leg mijn mobiel weer weg en leunend tegen het werkblad staar ik naar buiten, al is er niet veel te zien aan deze kant van de flat. Het volgende flatgebouw staat ongeveer vijf meter van ons af met een reep beton vol gaten ertussenin. Er woont een stelletje ouderwetse punkers met hanenkammen tegenover ons. Soms zwaaien ze glimlachend als ze in de keuken staan te koken, maar vandaag zijn ze niet thuis. Je kunt net een deel van het voetpad zien dat van en naar het station leidt en waarover een gestage stroom forensen loopt van werk naar huis. Sasha is er niet bij. Weer krijg ik dat ongeruste gevoel; herinneringen dringen zich op, al heb ik de deur jaren geleden al stevig voor ze dichtgedaan.

Ik ga aan de kleine keukentafel voor het raam zitten, pak een balpen die in de fruitschaal terecht is gekomen en laat hem tussen mijn vingers heen en weer gaan; de lekkende inkt maakt vlekken. Normaal zou ze nu allang thuis zijn uit haar werk en me over haar dag vertellen, terwijl ze een groot glas wijn voor ons allebei inschonk en rommelde in de koelkast om iets te eten te vinden. Het is een van de plezierigste momenten van de dag. Als ik tenminste thuis ben, want ik heb geen vaste werktijden, met onregelmatige diensten bij de radio en met mijn andere freelancewerk.

Ik krijg trek, maar heb geen zin om alleen voor mezelf te

koken. Ik rooster een boterham en eet hem op zonder bord eronder, starend naar de avond die valt. Terwijl de hemel donkerder wordt en het aantal voetgangers afneemt, is er nog steeds geen teken van Sasha. Ik bel haar opnieuw, maar ik krijg weer de voicemail. Het zeurende stemmetje dat ik zo hard probeer te negeren wordt luider. Ik zet Olivia's cd weer aan om hem te overstemmen, maar het is een domme zet want het roept juist die tijd weer terug, en wat eerst fluisterend begonnen was – een vraag, een suggestie – wordt een stem die ik niet kan laten zwijgen.

Als hij nu eens terug is? zegt de stem. Als hij nu eens genoeg heeft gekregen van zijn nieuwe leven in Schotland? Als hij zich nu eens stil heeft gehouden, zijn tijd heeft afgewacht om ons in slaap te sussen met een vals gevoel van veiligheid? Als hij nu eens wacht tot hij een van ons kan overrompelen, of laten struikelen? Als hij haar nu eens heeft opgewacht bij haar kantoor? Als hij haar nu eens gevolgd is, haar een donker steegje heeft ingeduwde, en haar een auto heeft ingewerkt?

Nee. Ze is gewoon ergens naartoe en haar accu is leeg, dat is alles. Ze komt zo binnenvallen, in een walm van sigaretten en wijn, en omhelst me, knuffelt me, lief en gek, haar woorden inslikkend, vol roddels die net als anders veel te indiscreet zijn. Dan ploffen we op de bank en praten tot diep in de nacht zoals we zo vaak doen; morgenochtend breng ik haar een kop thee en kijken we met een half oog naar een kookprogramma op de tv in haar kamer, terwijl we online kleren bekijken en plannen maken waar we 's middags gaan shoppen.

Het is nu bijna helemaal donker, maar ik zit hier nog steeds. Ik heb het keukenlicht niet aangedaan, zo kan ik beter naar buiten staren in plaats van naar mijn eigen weerspiegeling. Het voetpad is min of meer leeg, op de toevallige laatkomer van werk na, met zijn hoofd gebogen en in snelle pas, of groepjes lachende, kletsende vriendinnen op weg naar de pub. En ik zit

hier maar, ik kijk en ik wacht; ik probeer de stem te stoppen die in mijn hoofd weergalmt, ondanks de muren met slotgrachten die ik opgeworpen heb om hem buiten te houden. De stem die me eraan herinnert dat Daniel Monkton tien jaar geleden tot tien jaar werd veroordeeld, waarvan hij er vijf in de gevangenis heeft doorgebracht en vijf voorwaardelijk in Schotland – elke stap die hij zette zou nauwlettend in het oog worden gehouden. De stem die me laat weten dat Daniel Monkton nu vrij is om te gaan en te staan waar hij wil en contact mag zoeken met wie hij wil. De stem die zegt dat Daniel Monkton terug is en hij ons wil laten boeten voor wat we hebben gedaan.

Ellen

Juli 2005

De dag dat het nieuwe gezin in het huis op de hoek trok, zaten Karina en ik zogenaamd toevallig op het muurtje van de voortuin van Karina's huis, dat ertegenover stond. Karina lakte haar nagels in een schokkende kleur neonblauw – het flesje balanceerde verwaarloosd op het onregelmatige metselwerk – terwijl ik door een van haar moeders tijdschriften bladerde.

De zomervakantie was net die week begonnen en beloofde toen al de saaiste vakantie sinds mensenheugenis te worden. Want alweer zouden we nergens heen gaan. Lilly Spencers ouders namen haar mee naar Dubai, en ze had de laatste weken nergens anders over kunnen praten. Wij gingen niet eens naar zee.

Het hoekhuis had jaren leeggestaan. Ik had mijn vader horen zeggen dat ze er te veel voor vroegen, het was te groot in vergelijking met de rest van de straat en niemand die het benodigde geld had zou hier in de buurt willen wonen. Ik wist niet precies wat hij bedoelde, maar het huis was inderdaad groter dan elk drie- en vierkamerhuis of twee-onder-een-kaphuis in de rest van de straat, en door de ligging was de tuin enorm, vergeleken met die van ons en die van mijn vriendinnen. Er zat zelfs een garage bij, iets wat onze huizen niet hadden. Karina en ik waren een paar jaar geleden de tuin in geslopen door een gat in het hek. Het gras stond tot onze knieën en maakte onze spijkerbroeken zo nat dat ze aan onze benen kleefden. We gluurden

door de ramen naar de lege kamers met hun hoge plafonds en kale vloerplanken. Een van de ramen zat los en Karina wilde het opentrekken om naar binnen te gaan, maar ik durfde niet. In plaats daarvan gingen we op ontdekkingsreis door de tuin, al voelden we ons al sinds onze vroege tienerjaren te oud om verstoppertje te spelen. Maar we klommen wel in de moerbeiboom achter in de tuin en fantaseerden de levens bij elkaar van de mensen die we boven in de passerende bussen konden zien.

De verhuishwagen kwam het eerst. Het nieuwe gezin moest de verhuizers de sleutel hebben gegeven, want ze begonnen direct uit te laden. Het waren echter niet de gebruikelijke verhuisdozen. Het eerste wat ik uit de verhuishwagen zag komen was een prachtige oude vogelkooi, zo een die je wel eens in oude zwart-witfilms op televisie zag. Zonder vogel. Toen doos na doos, waarop in grote blokletters BOEKEN stond. Zoveel boeken!

‘Hebben jullie veel boeken thuis?’ vroeg ik Karina. Ik bedoel, natuurlijk was ik wel eens bij haar binnen geweest, maar ik wist niet waar mensen die veel boeken hadden ze opborgen. Misschien stonden ze wel in haar moeders slaapkamer. Daar mochten we nooit naar binnen.

‘Nee,’ zei Karina. ‘Jullie?’

‘Nee, zowat geen een. Mijn moeder heeft van die oude kookboeken met plaatjes van raar eten dat niemand ooit zou durven proeven. Maar ze kookt er dan ook nooit uit. En we hebben een bijbel, denk ik.’

‘Denk je dat ze al die boeken gelezen hebben?’ vroeg ze. De verhuizers liepen heen en weer, steeds roder en bezweter.

‘Weet ik veel. Misschien zijn het leraren?’

Ze snoof. We hadden het allebei niet zo op leraren.

Er kwam een tweede bus aanrijden, kleiner dan de eerste. GESPECIALISEERDE VERHUIZINGEN, stond op de zijkant. Twee mannen stapten uit, een oud en kaal, de andere jong met krullen en een bril.

‘Wat is dat?’ zei Karina en ze ging er eens goed voor zitten. Ze schroefde de dop weer op het flesje nagellak en hield haar handen als klauwen gespreid.

De twee mannen gingen naar binnen en we konden ze met de gewone verhuizers horen praten, al verstonden we niet wat ze zeiden.

‘We moeten maar via de achterkant, door de openslaande deuren,’ zei de krullenman toen ze weer door de voordeur naar buiten kwamen en het busje openmaakten. Karina en ik wachtten met ingehouden adem op wat er tevoorschijn zou komen.

‘O,’ zei Karina toen de jonge man langzaam via een neergeklapte afrit uit de bus achteruitliep, met iets wat op een plateau op wieltjes stond. Het was gigantisch en in blauwe dekens gewikkeld. De oude man greep het andere eind van het platte ding stevig vast en hield hem wat tegen. ‘Wat is dát?’

Terwijl ze het voorzichtig de stoep op manoeuvreerden en door het hek van de tuin reden, klonk er een zacht plinkend geluid.

‘Het is een piano,’ zei ik vol verbazing. ‘Een van die grote. Ze hebben de poten eraf gehaald. Ik vraag me af wanneer die familie komt.’ Ik stond te popelen om die exotische wezens te zien die al deze dingen in huis hadden.

‘Misschien is het geen familie,’ zei Karina. ‘Volgens mij is het een maffe, oude professor die alleen woont.’

‘Misschien,’ zei ik en ik probeerde niet te opvallend te kijken naar wat er vervolgens uit de bus zou komen. Wat het ook was, we zagen het niet omdat onze aandacht werd getrokken naar een roestige oude auto die achter de verhuiswagen parkeerde. Ik greep Karina’s arm en siste: ‘Daar zijn ze.’

De eerste die we zagen was de vader. Hij kroop vanachter het stuur vandaan en ging naast de auto staan, geeuwend en zich uitrekkend. Hij was lang en had een brede borst, met golvend zwart haar dat hij uit zijn gezicht veegde. Hij droeg een don-

kerblauwe trui met een paisleysjaal, die artistiek rond zijn hals was gedrapeerd. Ik probeerde mijn vader voor te stellen met zo'n sjaal, maar het lukte me niet: het beeld van hem met de grijze sjaal die mijn moeder vorige kerst voor hem had gekocht liet zich niet verdringen. Ik geloof niet dat hij die zelfs ooit gedragen heeft.

'Ooo, Ellen, hij is knap...' verzuchtte Karina.

'Knap?' fluisterde ik. 'Hij is minstens vijfenveertig!'

'Nou en?'

Ik had altijd nogal moeite met Karina's gesprekken over jongens, en of ze knap waren of niet. We waren laatbloeiers, we hadden allebei onze eerste kus pas het laatste semester gehad, op het feestje van Tamara Gregg. Sindsdien had Karina het de hele tijd over of ik zou zoenen met die-en-die jongen, en ze besprak alle voor- en nadelen van de jongens in onze klas. Eigenlijk wilde ik antwoorden dat ik liever doodging dan zoenen met een van die stinkende idioten, maar dat deed ik niet. Al was ik eerder dan zij zestien geworden, Karina had het in zich om me oneindig jong en onervaren te laten voelen op dit gebied, dus deed ik maar mee, en stemde meestal in met haar beoordelingen. Ik had die jongen op Tamara's feestje alleen maar gekust zodat de mensen op school me niet als totale freak zouden beschouwen die nooit met iemand gezoend had. Karina kwam altijd tot de conclusie dat ze het liefst uit zou gaan met Leo Smith. Leo's haar had de kleur van gouden honing en hij had donkerbruine ogen. Hij was niet de coolste en knapste jongen van ons jaar, of de sterspeler van het voetbalteam van school, maar hij had wel wat. Hij was slim, maar hij zag er niet succesvol uit zoals sommige andere knullen, van die nerds die al hun vrije tijd in de computerruimte doorbrachten. Ik viel niet echt op hem, niet zoals Karina, maar soms stelde ik me voor dat ik zinnige gesprekken met hem had, waarin hij me werkelijk begreep zoals niemand anders dat ooit had gedaan.